

E.G. White

Viața lui Isus

Editura Păzitorul Adevărului
Făgăraș – 2019

Cuprins

Prefață	5
Cap. 1 – Privind la Răscumpărătorul răstignit	7
Cap. 2 – Planul de mântuire	10
Cap. 3 – Nașterea lui Hristos	14
Cap. 4 – Copilăria lui Isus	23
Cap. 5 – Ioan Botezătorul	30
Cap. 6 – Botezul lui Isus	38
Cap. 7 – Ispitirea în pustie	43
Cap. 8 – Mărturia lui Ioan	50
Cap. 9 – Caracterul lui Ioan	54
Cap. 10 – Moartea lui Ioan	58
Cap. 11 – Nunta din Cana	64
Cap. 12 – Curățirea templului	73
Cap. 13 – Nicodim vine la Isus	78
Cap. 14 – Samariteanca	87
Cap. 15 – Fiul servului împărătesc	93
Cap. 16 – Isus la Betesda	96
Cap. 17 – Isus în Capernaum	105
Cap. 18 – Chemarea ucenicilor	110
Cap. 19 – Vindecarea leprosului	116
Cap. 20 – Paralicul	120
Cap. 21 – Sabatul	125
Cap. 22 – Predica de pe munte	129
Cap. 23 – Parabola semănătorului	143
Cap. 24 – Alte parabole	149
Cap. 25 – Liniștirea furtunii	158
Cap. 26 – Demonizații din morminte	161

Cap. 27 – Fiica mai marelui sinagogii	165
Cap. 28 – Pâinile și peștii	169
Cap. 29 – Hristos umblă pe mare	174
Cap. 30 – Hristos în sinagogă	177
Cap. 31 – Femeia cananeancă	187
Cap. 32 – Schimbarea la față	190
Cap. 33 – Sărbătoarea corturilor	198
Cap. 34 – „Du-te și nu mai păcătuie”	205
Cap. 35 – Învierea lui Lazăr	210
Cap. 36 – Jertfa Mariei	218
Cap. 37 – Intrarea lui Isus în Ierusalim	224
Cap. 38 – Isus plânge pentru Ierusalim	231
Cap. 39 – A doua curățire a templului	239
Cap. 40 – Isus și fariseii	247
Cap. 41 – Muștrtarea fariseilor	258
Cap. 42 – În curtea din afară	268
Cap. 43 – Paștele	272
Cap. 44 – În grădină	279
Cap. 45 – În sala de judecată	287
Cap. 46 – Osândirea lui Isus	298
Cap. 47 – Golgota	310
Cap. 48 – La mormânt	324
Cap. 49 – Sfârșitul luptei	330
Cap. 50 – Învierea	335
Cap. 51 – Femeile la mormânt	339
Cap. 52 – Isus la Emaus	343
Cap. 53 – În camera de sus	348
Cap. 54 – Isus în Galileea	352
Cap. 55 – Adunarea fraților	358
Cap. 56 – Înălțarea lui Isus la cer	366

Prefață

„*Viața lui Isus*” prezintă momentele principale din viața Acestui personaj ilustru, a Cărui existență, exemplu și învățătură au marcat nu doar pe contemporanii Săi, ci întreaga posteritate. Învățăturile Umilului Galileean și-au aflat ecoul în inimile a milioane de oameni din toate timpurile și locurile, ajungând la fel de proaspete, de actuale și de dătătoare de pace până în zilele noastre. Nașterea, copilăria, activitatea Sa de educare și vindecare, minunile și ilustrațiile Sale educative, precum și suferințele, moartea și învierea Lui glorioasă, urmate de înălțarea Sa la cer, sunt toate descrise cu un talent greu de egalat de către autoarea inspirată. Spre deosebire de majoritatea celorlalte biografii cărora nu le rămâne decât valoarea istorică sau documentară, „*Viața lui Isus*” nu este doar istorie, ci continuă să reprezinte pentru nenumărați creștini un model de jertfire de sine și de viețuire altruistă, pe care aceștia – înțelegându-i valoarea – încearcă să-l imite cu cea mai mare fidelitate.

Viața Celui care a trăit, a murit și a înviat pentru noi, deschide noi perspective asupra existenței omenești, dându-i un sens și o valoare care nu se pierd pe marginea mormântului, ci depășesc limitele morții, ajungând până dincolo, în minunata veșnicie pe care le-a pregătit-o Dumnezeu acelor care au ales să imite Modelul Divin.

„*Viața lui Isus*” este o poveste de dragoste adevărată, care descrie iubirea Creatorului Universului pentru copiii Săi căzuți în păcat, o iubire care a mers atât de departe, „încât a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Lecturând „*Viața lui Isus*”, cititorul poate afla, cât de mult este iubit de Dumnezeu, care a plătit un preț nespus de mare pentru a-i oferi șansa mântuirii și poate înțelege că are valoare în ochii lui Dumnezeu, care i-a rezervat un viitor minunat și care îl dorește și îl așteaptă cu o iubire părintească, în speranța că va fructifica mărtașă șansă – pe care i-a oferit-o cu prețul unui sacrificiu atât de mare – viața veșnică.

Editorii

Capitolul 3

Nașterea lui Hristos

Când timpul pentru prima venire a Mântuitorului sosise, Satan depunea cele mai mari eforturi, spre a învățoșa inimile poporului iudeu împotriva dovezilor, că Isus este Mesia. Iudeii deveniseră mândri și lăudăroși. Preoțimea lor se stricase în gradul cel mai înalt. În timp ce preoții își continuau mereu formele și ceremoniile serviciului lor divin și respectau cu strictețe prescripțiile exterioare ale legii, inimile lor erau în altă parte; ei nu se sârguiau după o evlavie personală și nici după un caracter virtuos. Și cu cât le lipseau mai mult acele calități necesare pentru sfânta lor chemare ca preoți ai Celui Preaînalt, cu atât mai mare era îndărătnicia, cu care apărau înfățișarea exterioară a evlaviei, a zelului și a rugăciunii.

Preoții lor erau fățarnici. Ei iubeau știința lumească și se străduiau după onoarea pe care o dă bogăția. Pentru satisfacerea dorințelor lor ei se foloseau de orice ocazie spre a exploata pe cei nevoiași – și printre aceștia, mai cu seamă, pe văduve și pe orfani. Ei erau aspri, fără milă și compătimire față de cei săraci și nenorociți. În timp ce se rugau în locurile publice și făceau milostenie, spre a fi văzuți de oameni, ei mâncau casele văduvelor prin dările grele pe care le impuneau. Sub diferite pretexte pentru a strânge bani pentru tezaurul lui Dumnezeu, ei pretindeau sume mari de la sufletele conștiincioase și mijloacele primite într-un mod atât de necinstit ei le întrebuițau spre folosul lor propriu. În legile pe care Dumnezeu le dăduse iudeilor, El a avut în vedere cu o grijă deosebită interesele străinilor, sărmanilor, orfanilor și văduvelor. Venitul câmpului din al șaptelea an, în care el rămânea necultivat, era destinat pentru aceștia. Afară de aceasta, la fiecare al treilea an, întreaga națiune întrebuița a zecea parte din tot venitul lor pentru scopuri de binefacere – o zecime cu totul deosebită de aceea care era destinată pentru serviciul Sanctuarului. Pentru cei lipsiți se întreținea o casă a săracilor. Dumnezeu intenționa, ca această măsură să fie un mijloc pentru înfrânarea lăcomiei și a zgârceniei. Dărnicia era poruncită ca o datorie religioasă. „Atunci să vină ... străinul, orfanul și văduva, care vor fi în cetățile tale, să mănânce și să se sature, pentru ca Domnul, Dumnezeul tău să te binecuvânteze în toate lucrările pe care le vei face cu mâinile tale.” (Deuteronom 14:29). Israeliților le era de asemenea interzis să ia camătă de la frații lor. O nerespectare a acestor prescripții precise era cauza, pentru care Dumnezeu retrăgea binecuvântarea Sa de la Israel.

Mai marii preoților, cărturarii și fruntașii impuneau poporului prescripții, datini și ceremonii inutile, ca ordine a lui Dumnezeu, deși ele nu proveneau decât dintr-un izvor pur omenesc. Corectitudinea lor aparentă în respectarea formelor

Chemarea ucenicilor

Ucenicii nu s-au unit încă pe deplin cu Isus ca să fie conlucrători cu El. Ei au fost într-adevăr martori ai multora din minunile Sale, iar sufletele lor s-au luminat prin învățăturile primite de pe buzele Sale; totuși ei nu au renunțat încă în totul la ocupația lor ca pescari. Inimile lor au fost umplute de întristare când au auzit despre soarta lui Ioan și cugete contradictorii le nelinișteau sufletele. Dacă activitatea lui Ioan a avut un astfel de sfârșit tragic, care avea să fie soarta Maestrului lor, când cărturarii și fariseii aveau atâta ură pentru El? Pentru ei, în îndoielile și temerile lor, era încă mereu o ușurare de a se întoarce iarăși la pescuit, pentru a uita pentru un scurt timp, în ocupația lor obișnuită, îngrijorarea lor.

Isus le-a dat drumul adesea și le-a dat ocazia de a se recrea în cercul lor familiar; totuși, El Însuși a refuzat cu blândețe dar hotărât cererile lor, de a-și lua și El timp de recreație. Numai noaptea își găsea El timpul necesar pentru rugăciune, căci ziua era consacrată în întregime învățaturii și faptelor de milostivire. Pe când lumea, pe care El a venit s-o răscumpere, era afundată în somn, Mântuitorul înălța Tatălui cereri de mijlocire pentru oameni, în tăcerea solemnă a munților. El petrecea adesea nopți întregi în rugăciune și meditație, pentru ca în zorii zilei să-și înceapă iarăși lucrarea Sa activă.

Pentru Mântuitorul părea imposibil de a se retrage măcar pentru un timp scurt. Era încă de dimineață lângă marea Galileei și mulțimea se adunase deja grămadă în jurul Său, iar bolnavii și nenorociții erau aduși la El pentru vindecare. În cele din urmă gloatele s-au îngrămădit atât de mult în jurul Său, încât nu mai avea nici loc unde să stea. De aceea a cerut lui Petru ca să-L ia în vas, și îndată ce s-a suit, a zis ucenicilor să se depărteze puțin de la mal. După ce se află la o oarecare depărtare față de popor, El putea fi văzut și auzit cu mai multă ușurință de mulțime; și de aici de pe vas El predica despre tainele Împărăției lui Dumnezeu. Vorbirea Sa era simplă și serioasă și a făcut o impresie adâncă asupra sufletelor ascultătorilor.

După ce și-a terminat astfel predica, Isus s-a adresat lui Petru și i-a cerut să vâslească mai departe și să își arunce plasele pentru pescuit. Totuși Petru era complet descurajat; el era trist nu numai din cauza soartei lui Ioan Botezătorul, căci inima sa îl chinuia cu necredință, ci el mai era amărât și din cauza perspectivelor sale pământești. El nu a avut succes la pescuit și noaptea trecută s-a muncit tot timpul în zadar. Cu un ton descurajat el a răspuns la porunca lui Hristos: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!”

Predica de pe munte

Salvatorul lumii căuta să simplifice învățăturile Sale cât de mult posibil, așa ca toți ascultătorii Săi să poată fi în stare a-L înțelege. Că învăța adesea în orașe și sinagogi, aceasta o făcea numai pentru că voia să câștige o clasă pe care nu ar fi întâlnit-o așa de ușor sub cerul liber; altfel Isus Își alegea ca temple ale Sale câmpurile, dumbrăvile și malurile mării. Acestea erau și cele mai plăcute locuri ale Sale de meditație și rugăciune.

El avea motive însemnate, că se retrăgea în acest templu sublim al naturii, spre a instrui acolo poporul. În fața Sa se întindeau priveliști cu scene bogate și cu obiecte bine cunoscute atât pentru cei de sus, cât și pentru cei de jos. Din acestea El își trăgea parabolele Sale, care simplificau învățăturile Sale și le întipărea adânc în sufletul ascultătorilor Săi. Păsările cântând pe crengile stufoase, florile mărețe ale văilor, crinul cel nepătat din câmpii, arborii cu vârfurile lor falnice înălțate spre cer, câmpiile fructifere, holdele legănându-se, pământul neroditor, pomul fără roade, munții cei înalți, râurile murmurânde, soarele la apus, care face cerul auriu cu razele sale de foc; toate acestea erau folosite ca mijloc de educație, ca simboluri pentru descrierea frumuseților adevărului dumnezeiesc. El lega operele vizibile ale Creatorului de cuvintele vieții, pe care el le vorbea și, astfel, călăuzea sufletele de la contemplarea naturii către Autorul acesteia.

Ura iudeilor devenise atât de mare din cauza minunii săvârșite în Sabat, cu vindecarea omului cu mâna uscată, încât Isus Se retrase cu ucenicii Săi într-un alt câmp de lucru mai favorabil. Ei au mers la țărmul mării Galileii și gloate multe L-au urmat, căci această nouă minune săvârșită în Sabat devenise cunoscută în tot ținutul acela. Pe când Isus învăța, mulți bolnavi și posedați de spirite rele erau aduși la El și El îi vindeca. Inima Sa cea mare și iubitoare a fost plină de o milă divină pentru sărmanii suferinzi, dintre care mulți căutau să se apropie cel puțin de El și să se atingă de veșmântul Lui, crezând că prin aceasta vor fi vindecați. Și ei nu au fost înșelați în așteptările lor, căci atingerea făcută în credință a atras puterea vindecătoare a Marelui Doctor asupra lor, iar suferințele și descurajările lor erau transformate în bucurie și rugăciuni de mulțumire. El dădea afară și multe spirite rele, care la părăsirea victimelor lor recunoșteau pe Hristos, zicând: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu”.

Poporul din Galileea a fost trezit atât de puternic, încât venea cu grămada la Mântuitorul. În cele din urmă gloata s-a înmulțit atât de mult, încât El abia mai avea loc să stea în picioare; de aceea S-a urcat într-un mic vas, care era ancorat

Golgota

Cu un strigăt triumfal, Isus a fost dus în grabă; dar glasurile lor zgomotoase au amuțit pentru câțva timp, când au trecut pe lângă un loc puțin umblat și când au văzut la picioarele unui arbore uscat cadavrul lui Iuda, care-L vânduse pe Isus. Aceasta era o priveliște revoltătoare, greutatea corpului său a rupt ștreangul cu care se spânzurase și, la cădere, a fost mutilat îngrozitor și tocmai atunci câinii mâncau din el. S-a dat ordin să se îngroape imediat rămășițele mutilate și mulțimea păși mai departe; dar totuși răsetele batjocoritoare au început să se audă mai puțin și multe fețe palide dădeau pe față cugete lăuntrice grozave. Se părea ca și cum judecata răsplătitoare, lovea deja pe acei care erau vinovați de sângele lui Hristos.

Între timp se răspândise vestea despre osândirea lui Isus prin tot Ierusalimul, și mii de inimi au fost umplute de spaimă și groază, chiar mulți dintre acei care se simțeau loviți de învățăturile lui Isus, au fost umpluți de bucurie răutăcioasă. Preoții se obligaseră printr-o promisiune, să nu mai supere pe niciunul dintre urmașii Săi, dacă Isus va fi dat în mâinile lor; toate clasele curgeau deci către teatrul acelei fapte rușinoase, iar Ierusalimul rămase aproape gol. Nicodim și Iosif din Arimateea nu au fost chemați la marele sfat iudaic, iar voturile lor nu avuseseră deci nimic de a face cu osândirea lui Isus. Ei erau de față la răstignirea Sa, dar nu le sta în putință ca să abată osânda Sa îngrozitoare sau s-o schimbe.

Ucenicii și credincioșii din împrejurimi se atașaseră mulțimii, care urma lui Isus pe dealul Golgota. Mama lui Isus era de asemenea de față, sprijinită de Ioan, ucenicul cel iubit. Inima ei era plină de groază nespusă și totuși, ea spera împreună cu ucenicii că această scenă grozavă se va schimba, că Isus va face uz de puterea Sa și va apare înaintea vrăjmașilor Săi ca Fiu al lui Dumnezeu. Dar inima mamei a căzut iarăși în deznădejde, când își aminti de cuvintele prin care El Se referise cu puțin mai înainte la lucrurile care aveau loc în acea zi.

Isus de abia ajunsese la poarta casei lui Pilat, când crucea care a fost pregătită pentru Baraba, a fost adusă și pusă pe umerii Săi răniți și sângerânzi. Tovarășilor lui Baraba de asemenea li s-a adus câte o cruce, pe care aveau să sufere moartea odată cu Isus. Mântuitorul nu-și putu duce povara Sa decât o mică distanță, când istovit prin pierdere de sânge, oboseală și suferință peste măsură, a căzut leșinat la pământ. Pe când zăcea astfel sub povara cea grea a crucii, cât de mult dorea inima mamei Sale de a sprijini cu mâna ei miloasă capul Său cel rănit, și să ștergă de sudori acea frunte care odihniuse la sânul ei altădată. Dar, vai, nici această tristă favoare nu i-a fost îngăduită.

Învierea

La mormântul lui Hristos a fost făcută orice pregătire posibilă pentru a împiedica vreo surpriză sau înșelare din partea ucenicilor. Noaptea trecuse încet, iar ora cea mai întunecoasă dinaintea zorilor sosise. Soldații romani făceau paza lor obositoare, santinelele se plimbau în jurul mormântului încoace și încolo, pe când restul din cei o sută de soldați se odihneau pe pământ, culcați sau în altă poziție, după cum puteau în așa împrejurare. Dar și îngerii vegheau asupra mormântului, și unul din ei ar fi fost în stare să trântescă la pământ întreaga armată romană dacă ar fi vrut să facă uz de puterea sa.

În cele din urmă, unul din îngerii din cea mai înaltă ordine a oștirii îngeresti, a fost trimis din cer; fața sa luminează ca fulgerul și veșmântul lui este alb ca zăpada. Întunecimea dispare pe urmele sale și întreg cerul este luminat de strălucirea măririi lui. Soldații care dormeau au sărit imediat în picioare și priveau uimiți, minunându-se la cerul deschis și luminat și la fenomenul plin de splendoare care se apropia de ei. Pământul se clătină și se cutremură; soldații, căpitani și santinelele cad cu toții ca morți la pământ. Îngerii cei răi care au pus stăpânire în mod triumfal asupra corpului lui Hristos, fugeau acum plini de spaimă din acel loc. Unul dintre îngerii cei puternici și superiori, care veghease cu detașamentul său îngeresc asupra mormântului Maestrului său, iese spre întâmpinarea celui care sosea și amândoi vin imediat la mormânt.

Comandantul ceresc apucă piatra cea mare, care numai cu ajutorul multor bărbați puternici a putut fi adusă în poziția ei de față, a prăvălit-o la o parte și a șezut deasupra ei, până când celălalt tovarăș al său a intrat în mormânt și a îndepărtat mahramele ce înfășurau capul și acopereau fața lui Isus. Apoi îngerul cel puternic strigă cu o voce, care a făcut pământul să se cutremure: „Isuse, Fiu al lui Dumnezeu, Tatăl Tău te cheamă!” La aceasta, Acela, care a dobândit puterea de a birui moartea și mormântul, a ieșit din mormânt cu pașii unui cuceritor, în mijlocul cutremurelor de pământ, al strălucirii fulgerelor și al bubuitului tunetelor. O zguduire a pământului a marcat ceasul când Hristos și-a depus viața, și un alt cutremur a marcat momentul când și-o luă iarăși triumfător.

Isus era pârga celor adormiți. La ieșirea Sa din mormânt El a sculat o mulțime dintre cei morți și a rezolvat astfel pentru toate timpurile mult combătuta problemă a învierii. Trezind astfel din morți această mulțime de prizonieri, El a dat o dovadă despre învierea de apoi a acelor care au adormit în Hristos. Prin această faptă, credincioșii primesc tocmai lumina de care ei au nevoie cu privire la viața viitoare a morților temători de Dumnezeu.

Înălțarea lui Isus la cer

După ce Isus a întâlnit pe frați în Galileea, ucenicii s-au înapoiat iarăși la Ierusalim; și pe când cei unsprezece erau adunați în cetate, Isus a venit la ei și-i învăță mai departe despre profețiile referitoare la persoana Sa. El le-a întipărit necesitatea unui studiu temeinic al vechilor profeții în privința lui Mesia, cum și o comparație a acestora cu faptele vieții, ale morții și învierii Sale, spre a confirma împlinirea lor în persoana Sa. Ei trebuiau să urmărească punct cu punct adevărurile sfinte descoperite prin profeți, care în tipuri și simboluri indică la Mielul, care a fost junghiat de la întemeierea lumii. El ridică vălul de pe mintea lor cu privire la serviciul divin preînchipuitor al Iudeilor, și ei au recunoscut acum adevărata însemnătate a simbolului și ceremoniilor, care au fost desființate într-adevăr prin moartea lui Isus.

Mântuitorul lumii era în perspectivă de a Se urca la tronul Tatălui Său, ca un cuceritor divin. El a ales muntele Măslinilor ca scenă a acestei ultime descoperiri a măririi Sale. Însoțit de cei unsprezece, El își îndreptă pașii către munte. Ucenicii nu-și dădeau seama, că aceasta era ultima dată, când ei puteau să petreacă împreună cu Maestrul lor. El a folosit timpul pentru convorbiri sfinte împreună cu ei, repetându-le instrucțiunile Sale de mai înainte. Pe când ei pășeau prin porțile Ierusalimului, multe fețe priveau cu uimire la micul cerc, care era condus de cineva pe care cu câteva săptămâni mai înainte proeții și mai marii L-au osândit și răstignit.

Ei au trecut peste Chedron și s-au apropiat de Ghetsimani. Aici Isus se opri puțin, așa ca ucenicii Săi să-și poată reaminti învățăturile pe care El li le-a dat pe cale spre grădină în noaptea grozavelor Sale chinuri sufletești. El privi iarăși la acel butuc de viță, pe care îl folosise mai înainte ca semn, pentru a simboliza împărțășirea bisericii Sale cu Sine Însuși și cu Tatăl Său, și reîmprospătă memoria ucenicilor Săi, repetându-le acele adevăruri pline de însemnătate, pe care El le expusese pe atunci. Oriîncotro își îndreptau privirea, din toate direcțiile se ridicau amintiri despre iubirea nerăsplătită a lui Hristos; chiar ucenicii care mergeau alături de El, care erau atât de scumpi inimii Sale, L-au părăsit și tăgăduit în ceasul înjosirii Sale, când avea cea mai mare nevoie de compătimirea și mângâierea lor.

Hristos a petrecut timp de treizeci și trei de ani în lume, și a suportat disprețul, insulta și bațjocurile lor; El a fost lepădat și răstignit. Dar acum, când El era în perspectivă să Se urce la tronul măririi Sale – când privea lipsa de recunoștință a poporului, pentru care El venise să-l salveze – nu le va retrage oare și El acum compătimirea și iubirea Sa? Oare simpatia Sa nu se va concentra către acea lume, unde El era prețuit și unde îngerii neprihăniți Îi aduc adorare și stau gata ca să